

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE

A R R E S T

**nr. 107.002 van 27 mei 2002
in de zaak A. 110.368/XIV-6607.**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 Advocaat A. VOET,
 kantoor houdende te 8500 KORTRIJK,
 President Kennedypark 8 b

tegen :

1. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, geboren op 27 februari 1975 en van Bosnische nationaliteit, op 14 september 2001 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 augustus 2001 tot bevestiging van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken van 20 juli 2001 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partij op 22 augustus 2001 ter kennis gebracht;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 5 oktober 2001 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de artikelen 4 en 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien de nota van de tweede verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de kennisgeving van dat verslag aan de partijen;

Gelet op de beschikking van 20 maart 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op woensdag 24 april 2002 om 10.00 uur;

Gehoord het verslag van Staatsraad D. MOONS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat A. VOET, die verschijnt voor de verzoekende partij, van Adjunct-adviseur E. VISSERS, die verschijnt voor de eerste verwerende partij en van Advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partij komt België binnen op 15 juli 2001 en verklaart zich vluchteling op 16 juli 2001.

1.2. Op 20 juli 2001 neemt de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 22 augustus 2001 bevestigt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing. De bevestigende beslissing van de Commissaris-generaal is als volgt gemotiveerd :

“(…)

Op basis van de elementen uit uw dossier, bevestig ik de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse zaken waarbij u het verblijf op het grondgebied werd geweigerd.

Steunend op artikel 52 van de vreemdelingenwet meen ik dat uw asielaanvraag geen verband houdt met de criteria van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen noch met andere criteria die de toekenning van asiel wettigen. De motieven waarop ik mijn beslissing baseer, vindt u op de volgende pagina's.

Buiten dit criterium steun ik mij op de volgende grond, voorzien in art. 52 van de Vreemdelingenwet: verblijf van langer dan drie maanden in een ander land en dat land verlaten zonder een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Ik meen bovendien dat u in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat u ontvlucht bent, en waar volgens uw verklaring, uw leven, uw fysieke integriteit of uw vrijheid in gevaar zou verkeren.

“(…)

Mijn beslissing is gebaseerd op de volgende motieven:

Volgens uw verklaringen bent u een Kroatische afkomstig uit Ljubuski (Federatie van Moslims en Kroaten) in Bosnië-Herzegovina. U zou er de "Democratische Unie van Kroaten" (HDZ) gesteund hebben. In april 2000 zou u de Serviër V N afkomstig uit Mostar (Federatie van Moslims en Kroaten) leren kennen hebben en in mei 2000 zouden jullie verloofd zijn. U zou echter steeds getracht hebben om uw relatie met hem verborgen te houden. Sinds januari 2001 zou u meermaals per dag en dit tot uw vertrek uit Bosnië anonieme dreigtelefoontjes ontvangen hebben omwille van uw relatie met een Serviër. U zou echter geen klacht bij de politie hebben ingediend omdat u niet wilde dat uw ouders van uw relatie op de hoogte waren. Nog in januari 2001 zou u als jurylid voor de rechtbank van Ljubuski geweigerd zijn wegens uw etnisch gemengde relatie en in februari 2001 zou het HDZ u om dezelfde reden een functie geweigerd hebben. Omdat ook verschillende vrienden u lieten links liggen en omdat uw ouders uw relatie begin maart 2001 ontdekt hadden en uw vader ermee gedreigd had u te vermoorden, zou u Ljubuski op 12 maart 2001 verlaten hebben, richting Oostenrijk. In Wenen zou u ongeveer vier maanden verbleven hebben, maar omdat u ook daar anonieme dreigtelefoontjes zou ontvangen hebben, zou u naar België gekomen zijn. U vroeg hier op 16 juli 2001 asiel aan. U bent in het bezit van een Bosnische identiteitskaart, dd. 15 februari 1999 en een Bosnisch rijbewijs.

Er dient te worden opgemerkt dat u geen elementen heeft aangehaald waaruit blijkt dat u uw land van herkomst heeft verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of alsnog zulk een vrees dient te hebben bij een eventuele terugkeer naar Bosnië. De door u aangehaalde feiten, met name de anonieme dreigtelefoontjes, problemen met vrienden en familie en de weigering als jurylid en als werknemer binnen het HDZ, zijn immers van louter privaatrechtelijke en/of gemeenrechtelijke (strafrechtelijke) aard en ressorteren als dusdanig niet onder de criteria van de Vluchtelingenconventie. Wat betreft de anonieme dreigtelefoontjes blijkt uit uw opeenvolgende verklaringen geenszins dat u hiertegen niet probleemloos klacht had kunnen neerleggen bij de politie, hetgeen u echter nooit deed. Bijgevolg heeft u niet aannemelijk gemaakt dat u om één van de redenen voorzien in de Conventie van Genève geen beroep had kunnen doen op de bescherming van de Bosnische autoriteiten.

De problemen met uw ouders en vrienden zijn dan weer van louter persoonlijke aard en ressorteren bijgevolg ook niet onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie. Het feit dat u als jurylid geweigerd werd en dat u een functie binnen het HDZ mislopen hebt, zijn problemen die evenmin (niet) kunnen beschouwd worden als levens- of vrijheidsbedreigend in de zin van voornoemde Conventie, te meer daar u - wat de functie bij het HDZ betreft - uitdrukkelijk verklaarde dat u geen lid wilde worden van een politieke partij (verhoor CGVS, p. 2, 5) (...).".

2. Overwegende dat de tweede verwerende partij in haar nota een exceptie van onontvankelijkheid opwerpt omdat het verzoekschrift geen voldoende uiteenzetting van de feiten bevat die het moeilijk te herstellen ernstig nadeel aantonen;

Overwegende dat het niet vereist is hierover uitspraak te doen gezien artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt toegepast en de zaak ten gronde wordt behandeld; dat de vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt beslecht;

3.1. Overwegende dat de verzoekende partij een eerste middel aanvoert dat als volgt luidt:

"A. Schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Schending van het algemeen rechtsbeginsel houdende de formele en materiële motivering van de administratieve rechtshandelingen.

1. Ontegensprekelijk is het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en (de) Staatlozen, als laatste orgaan in de ontvankelijkheidsfase, onderworpen aan de motiveringsplicht die is ingesteld door de Wet Motivering Bestuurshandelingen.

2. Men moet echter vaststellen dat de beslissing, genomen door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en (de) Staatlozen op 20 juli 2001, geenszins op afdoende manier gemotiveerd werd.

De bestreden beslissing is gesteund op de argumentatie dat de feiten waarvan verzoekster het slachtoffer is geworden, van louter privaatrechtelijke en/of gemeenrechtelijke aard zijn en als dusdanig niet ressorteren onder de criteria van de Vluchtelingenconventie. Er kan, aldus het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, bijgevolg geen sprake zijn van een gegronde vrees voor vervolging wegens hun ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of hun politieke overtuiging in de zin van het Verdrag van Genève dd. 28 juli 1951.

Het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en (de) Staatlozen laat echter na deze feiten te zien binnen een ruimer kader.

In Bosnië-Herzegovina heerst er sedert de oorlog een gegronde haat jegens personen van Servische origine. De discriminatie die hieruit voortvloeit uit zich op verschillende vlakken (cafés, openbare centra, op het werk).

Omwille van haar relatie met een Serviër wordt verzoekster gevisieerd door alle inwoners van de stad. Ze kan niet langer een normaal leven leiden. In de ogen van de inwoners van de stad is zij een indringster, een verraadster. Niemand kan haar relatie en haarzelf nog accepteren.

Het Commissariaat-Generaal ziet de problematiek van verzoekster als een privé-conflict tussen verzoekster, haar ouders en enkele vrienden. Integendeel, verzoekster heeft voor het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en (de) Staatlozen de ernst van haar situatie willen aantonen door in te roepen dat “zelfs haar ouders en goede vrienden zich tegen haar keren”.

Het feit dat verzoekster geen klacht heeft neergelegd bij de politie van Njubuski, illustreert niet dat er geen sprake is van een gegronde vrees zoals bepaald in de Conventie van Genève. De enkele reden waarom verzoekster geen klacht heeft ingediend is gelegen in het feit dat ze zeker wist dat de politie haar niet zou steunen. De politie heeft immers heel nauwe banden van (met) de HDZ en die lustten haar rauw.

Dat de vrees in hoofde van verzoekster gegrond is, wordt reeds bewezen door het enkele feit dat ze thans niet terugkeert naar Bosnië-Herzegovina, hoewel haar vriend daar nog altijd verblijft. Ze houdt enorm veel van haar vriend, vandaar ook dat ze haar relatie met hem wil verder zetten en niet met hem (wil) breken zoals van haar verwacht wordt. Ze beseft echter dat, als ze op dit ogenblik naar haar land terugkeert, ze dit met haar leven zal bekopen.”;

Overwegende dat, wat de schending van de motiveringsplicht betreft, de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen tot doel heeft betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij of zij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem of haar verschaft; dat uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt;

Overwegende dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een eindbeslissing neemt over de ontvankelijkheid van de aanvraag tot erkenning als politiek vluchteling; dat hij in deze fase van de procedure enkel kan oordelen over de eventuele schending van artikel 52 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat om een exact beeld van de situatie te krijgen waarin de vreemdeling zich bevindt op het tijdstip van zijn vluchtelingenverklaring, de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de mogelijkheid heeft om alle objectieve gegevens na te gaan die hij noodzakelijk acht om zijn beslissing te kunnen nemen; dat in dit verband, de Commissaris-generaal voor

de vluchtelingen en de staatlozen niet kennelijk onredelijk heeft kunnen vaststellen dat de asielaanvraag geen verband houdt met de criteria bepaald in het Verdrag van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (Conventie van Genève); dat de door de verzoekende partij aangehaalde feiten waarvan zij het slachtoffer is geworden van louter privaatrechtelijke en/of gemeenrechtelijke (strafrechtelijke) aard zijn en dus niet ressorteren onder het begrip “gegronde vrees voor vervolging” in de zin van de Conventie van Genève; dat de verzoekende partij niet heeft aangetoond dat zij geen klacht kon neerleggen bij de politie tegen de anonieme dreig telefoons, zodat zij niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij om één van de redenen voorzien in de Conventie van Genève geen beroep heeft kunnen doen op de bescherming van de autoriteiten;

Overwegende dat verzoekster haar verblijf van meer dan drie maanden in een ander (vlucht)land (Oostenrijk) niet betwist en evenmin dat zij dat land verliet zonder een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie; dat dit vaststaand feit een determinerend motief uitmaakt dat de bestreden beslissing in haar geheel kan schragen;

Overwegende dat het eerste middel ongegrond is;

3.2. Overwegende dat de verzoekende partij een tweede middel aanvoert dat zij als volgt adstrueert:

“Schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur en machtsoverschrijding van het Commissariaat-Generaal.

Het Commissariaat-Generaal heeft niet voldoende geïnformeerd naar alle elementen die relevant kunnen zijn voor de beoordeling van het dossier en komt schromelijk tekort aan de op haar rustende onderzoeksverplichting. Daarentegen werd door het Commissariaat-Generaal uit pure routine een bevestigende beslissing uitgevaardigd. Het Commissariaat-Generaal maakt zich als dusdanig schuldig aan een overtreding van haar (zijn) bevoegdheden, daar waar zij (het) niet nagaat of verzoekster effectief een gegronde vrees kan laten gelden voor vervolging wegens haar ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of haar politieke overtuiging.”;

Overwegende dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zijn beslissing op zorgvuldige wijze heeft voorbereid; dat om zich een juist beeld te vormen van de situatie waarin de vreemdeling zich bevindt op het tijdstip van zijn vluchtelingenverklaring, de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen alle objectieve gegevens nagaat die hij nodig heeft om zijn beslissing te kunnen nemen; dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster de mogelijkheid heeft benut om de vragen gesteld door de Commissaris-generaal zorgvuldig en uitgebreid te beantwoorden; dat verzoekster hiertoe werd uitgenodigd voor een interview op voornoemd Commissariaat; dat zij aldus de mogelijkheid heeft gehad om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten in de taal van haar keuze, bijgestaan door een tolk en om eventueel aanvullende stukken neer te leggen om haar asielrelaas bijkomend te staven; dat in dit verband, de Commissaris-

generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden heeft kunnen vaststellen dat de asielaanvraag geen verband houdt met de criteria van de Conventie van Genève;

Overwegende dat uit het administratief dossier niet blijkt dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zijn bevoegdheden zou hebben overschreden; dat hij in de ontvankelijkheidsfase een zorgvuldig en gedegen onderzoek heeft gevoerd en rekening heeft gehouden met alle relevante elementen van de zaak zoals zij blijken uit het asielrelaas van de verzoekende partij en uit het administratief dossier;

Overwegende dat het tweede middel ongegrond is;

4. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegronnd middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 173,53 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op zevenentwintig mei tweeduizend en twee, door :

de H.	D. MOONS,	wnd. kamervoorzitter,
		staatsraad,
Mevr.	M. VAN LIMBERGEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. VAN LIMBERGEN.

D. MOONS.